

20%
19206.

F835
1920

Библиотека Благородных Государств
Грузинской Республики и Великой России

ალმახანაჲ

ელამი არსლუკინი

№ 1
ნოემბერი
1920 წ.

АЛМАНАХЪ

КРИВОЙ АФЛЕКУЖИ

№ 1.
НОЯБРЬ
1920 г.

წიგნის მაღაზია და ჟურნალ-გაზეთების სააგენტო

„ბ ა ნ თ ი ა ლ ი“

ინტერნაციონალის ქ., 27.

მაღაზიას რეგულარულად მოდის და იყიდება ყოველგვარი თანამედროვე, როგორც ადგილობრივი, ისე თბილისის და უცხოეთის გამოცემები:

წიგნები და ჟურნალ-გაზეთები აგრეთვე მაღაზიაში იყიდება შედარებით ხელსაყრელ ფასებში სამოსწავლო წიგნები და საკანც. ნივთები.

„Janjadi“

Батумъ, пр. Интернационала, 27.
КНИЖНЫЙ И КАНЦЕЛЯРСКИЙ МАГАЗИНЪ

— и —
АГЕНТСТВО ЖУРНАЛОВЪ И ГАЗЕТЪ.

== ПРОИЗВОДСТВО ==

Каучуковых Штемпелей

въ типографіи Г. С. Таварткиладзе

Батумъ, просп. Интернационала № 4 (б Мар.)

ზიკაბა ასეპობას 1880 წლიდან

სტამბა ა. მახარაძისა

ბათუმი, ერისთავის ქუჩა, 18.

ღაგულობას ყოველგვარ სსსტამბო სსსმეზს.

ФИРМА СУЩЕСТВУЕТЪ СЪ 1880 ГОДА.

ТИПОГРАФИЯ А. МАХАРАДЗЕ

Батумъ, Эристовская, 18.

Исполняетъ всякаго рода типографскіе заказы

СТУДИЯ ПѢНІЯ

АРТИСТА ГОСУДАРСТВЕННОГО ТЕАТРА

М. С. МАРКОВА

(Бывш. преп. пѣнія Варшавской музык. школы).

Прохождение опернаго и концертнаго репертуаровъ.

Приемъ отъ 12—1 и отъ 6—7 час. вечера.

Адр.: Дондуко-Корсаковск., 13 (пр. Интернационала).

Тамъ же опытный анимпаниаторъ.

ОТКРЫТЬ НА ПР. ИНТЕРНАЦИОНАЛА, № 19.

ВИНО-ГАСТРОНОМИЧЕСКИЙ МАГАЗИНЪ

ТОРГОВАГО ТОВАРИЩЕСТВА

А. Я. Вѣлоусова и А. П. Петрова.

Ежеднев. свѣж. сосиски, колбасы и др. закусоchn. тов.

Магазинъ открытъ отъ 9 ч. утра до 8 ч. веч.

Комиссионный магазинъ

„О-ва СОЮЗЪ“

(Михайловская № 15, уголь Лорисъ-Меликовской).

Покупаетъ и принимаетъ на комиссію драгоцѣнныя издѣлія, брилліанты, мѣха и пр.

ОБЪЯВЛЕНИЕ

Соединенное Итальянское Страхое Общество

Girtanner & Sforzi

симъ объявляеть, что въ цѣляхъ расширенія своей дѣятельности по морскимъ страхованіямъ, оно постановило: принимать на страхъ грузы, на каждаемъ отходящемъ пароходѣ, стоимостью на 10 милліоновъ Итальянскихъ лиръ. Общество страхуетъ всѣ грузы, отправляемыя изъ Чернаго моря во всѣ порты Европы, до Гамбурга включительно. Для удобства страхователей Обществомъ увеличено количество приковъ, подлежащихъ страхованію, какъ то: подмочка и поврежденіемъ водой, увеличеніе срока храненія въ вагонахъ, въ складахъ и т. п.

Агентъ для Чернаго моря Т. Ю. ВАДАЦЦИ.

Гор Батумъ, Вторая Набережная, № 1.

Агентство Итальянскихъ Пароходныхъ Обществъ.

ОТКРЫТЬ первоклассный грузино-европейскій ресторанъ-подвалъ

„ФОРТУНА“

уголь Тифлис. и Сметкал. ул. № 2—13.

Имѣются всевозможныя кушанья Азіатскія и Европейскія.

Всевозможныя напитки мѣстные и заграничныя.

При ресторанѣ имѣются уютныя кабинеты.

Цѣны умеренныя. Просимъ убѣдиться въ чистотѣ и аккуратности.

Дирекція.

Батумскій Международный Аукціонный Залъ и Комиссионный Магазинъ

Дундук-Корс. № 30.

Принимаетъ на комиссію для продажи съ торговъ брилліантовыя, золот., и серебрян.

вещи, а также мѣха, ковры, мебель, посуду,

мужскую и дамскую обувь и одежду и проч.,

Приемъ вещей ежедневно отъ 9 утра до 1 часу и отъ 3-хъ до 6 вечера.

Аукціонныя торги производятся 2 раза въ недѣлю, по средамъ и воскресеньямъ съ 10 час. утра.

ЭЛЕГАНТНО! НАРЯДНОУ! УЮТНО!

ФЕШЕНЕВЕЛЬНЫЙ РЕСТОРАНЪ

„НЕАПОЛЬ“

(Первая Набережная, № 18).

Первокласс. итальян. Европ. и Азіат. кухня!

Лучшіе продукты, всевозможныя напитки и вина извѣстныхъ заграничныхъ марокъ. При ресторанѣ ОРКЕСТРЪ. Уважаемую публику просятъ убѣдиться и почтить своимъ посѣщеніемъ.

Съ почтеніемъ ДИРЕКЦІЯ

დამისხი, დამალევინე
ეგ ღვინო ოხერტიალი
ეგების წალმა ვიფიქრო
ქეყნის უკულმა ტრიალი.
ვაჟა—ფშაველა.

შუალამისას, როცა შეყვარებული მთვარე მოწყენით დანათოდა მწვანით შემკულ ზღვის მოცეკვავე ნაპირებს, ტალღათა წყნარ აღერხისაგან დაიბადა „ელამი არლეკინი“.

როგორც ყოველი ჩანასახი იგი ყველასათვის უხილავი იყო და მხოლოდ მშობელის გულს ახარებდა. მალე გაიფუჩქნა, გადაშალა თავის რაობის სურნელობა და შემოიკრიბა საღამოს სიჩუმით მოჯადოებულნი. მთის ნიავის ქალური ქროლვით და ფოთოლთა მომხიბლველ ჩურჩულით იწვევდა ყველას, ვის გულში პრომეთეს ცეცხლის ნაპერწკლები ღვივის. ის გულწრფელათ მოუწოდებდა ყველას შემოქმედებისაკენ და ძახილი მისი არ დარჩა ხმად მღალაღებლისა ჯდაბნოისა შინა. მის გარშემო იკრიბება ახალგაზდა ძაღვები.

„ელამი არლეკინი“ არ ესვრის მასას გიჟურ ლოზუნგებს, იგი არ აწყობს უაზრო ბარიკადებს, რომლის იქით ყველა უნდა იყვეს, რადგან „ელამი არლეკინი“ სწორეთ იმ ყველასაკენ მიისწრაფვის.

იგი არ სცემს მანიფესტებს აზიისა და ევროპისადმი. იგი გადაშლის მკთხველი თვალთა წინაშე ნაფიქრ-ნაგრძნობს და კმაყოფილი იქნება თუ მის ელამ თვალეში ჩახედული ელამი ცხოვრება მკითხველს სწორეთ ყჩვენება.

Въ полночь, когда влюбленная луна грустно освѣщала окутанные зеленью танцующіе берега моря, отъ тихо ласкающихъ волнь родился „Кривой Арлекинъ“.

Какъ всякое зачатіе, онъ былъ невидимъ и радовалъ только глаза родителей. Но скоро расцвѣлъ, раскрылъ чашу своихъ благоуханій и собралъ вокругъ себя очарованныхъ вечерней тишиной. Женственнымъ дунувиємъ зефира и чарующимъ шуршаніємъ листьевъ призывалъ онъ всѣхъ, въ чьихъ сердцахъ теплятся искры. Прометеева огня. Онъ искренно призывалъ всѣхъ творить и зовъ его не остался гласомъ вопіющаго въ пустынь. Вокругъ него собираются молодья силы.

„Кривой Арлекинъ“ не забрасываетъ толпу безумными лозунгами, онъ не строитъ безмысленныхъ баррикадъ, по другую сторону которыхъ должны быть всѣ, ибо къ этимъ всѣмъ стремится онъ.

Онъ не даруетъ манифесты Азии или Европы. Онъ раскрываетъ предъвзоромъ читателей продуманное и прочувствованное и будетъ доволенъ, если читатели получаютъ правильное отраженіе кривой жизни въ его кривыхъ глазахъ.

1732
69855
7224

ზრ. 5.

გ უ ლ ი ს ნ ა ფ ლ ე თ ი .

მთავრს.

ბედის უკუღმართ შემთხვევამ საპყარმა ბატონმა წამისამ შეგვეყარა ცხოვრების ეკლიან ბილიკზე.

სხვა იყო ჩვენი გზა:

ის მარჯვენა,

მე მარცხნივ.

ურთერთის ჩვენ არა გვესმოდა. თუ მეგობრებთან ერთმანეთს ვნახავდით ცალ-ცალკე ენა წყლია
ნებს სიტყვის თქმა გვიჭირდა, ენა გვებზოდა.

შემთხვევამ, რომელმაც შეგვეყარა, მოგვცა ჩვენ საბაბი: დავცილდით ერთმანეთს—

მე მარცხნივ,

ის მარჯვენა...

გზა ჯვარედინზე ჩვენ შევხვდით ერთმანეთს და იქვე დაეშორდით. მაგრამ შეხვედრამ დატოვა
შედგე.

მე არ მინახავს და არც ვნატრულობ:

არ ვიცი ვინ არი.

ოდესმე აჩვენებს მამამის თუ შეხვთა შემთხვევა საპყარი.

მე ისე მარტოკა, როგორც დავიბადე, მოვეკვდები ცხოვრების ეკლიან ბილიკზე.

ჩემ საფუძვს ვარდებით მოფენენ ქალეი და მამის ტირილზე დაიცრემლება თვალები (ის ფერი,
როცა ვარდებით დაიტირებს მამას ეთერი.

ზრ. 5.

განაარი.

ნინას და ლიზას.

ალბომში.

ჩვენ სამი ვისხედით მატარებელში:

მე, შენ და ლიზა.

მკზაერები ჩავარდა საგონებელში

შენი გულიზა.

მკითხავდენ: ვინაა ის ორნი შავებში,

ვინაა, ვინაა?

ვეტყოდი: ყველას სჯობს ისინი ქალებში,

ლიზა და ნინა!

ო რამდენი გზა, ო, ლიზა და ნინა,

განვლეთ ჩვენ ერთად.

ო, ნინა, კალთაში რა ტკბილათ მეძინა,

გსახავდი ღმერთად!

მიჭრდა სიჩქარით უგულლო მანქანა...

ნეტავ რას ვჩქარობდით?!

და ძილში მესმოდა მე ნანა,

თითქოს შენ ვალობდი...

ჩვენ ერთად ვიყავით ერთ დღეს და ერთ ღამეს,
არ მჯერა, არ მჯერა!

მაინც ვერ ვნახავ იმოდენ სიამეს

ვიცოცხლო სამჯერა!

ტოკავდა ეს გული, ო, ისე ტოკავდა

სატრფოს რო ელი.

თქვენი სახეები ანგელოზს მოგავდა

შემოსილს ნათელით.

მე ღმერთი არ მწამს და ლოცვაც დამავიწყდა,

აღარა ვლოცულობ.

მაგრამ თავს მოვიკლავ ვიცი თუ გამიტყდა,

როცა შენ გფიცულობ.

განაარი.

Б. Корнлевъ.

Вѣтеръ.

Отрывокъ изъ поэмы.

Сорокъ дней
и сорокъ ночей
студили бабы
животы на морозѣ.
Плакали, что калачей
не достать
ни за какія гроши.
Прямо хотъ дѣтей души
своими руками,
материнскими,
сама не подохнешь пока.
Стонали груди безъ молока,
просили хлѣба
хотъ изъ навоза
отъ лошадей проскрипѣваго воза
по льду умиравшей столицы.
Корчились лица
желтыми скулами
отъ немочи февральской.
Скоро акулами
отъ голоднаго испуга
станемъ поѣдать другъ друга!

Вотъ тебѣ и пора,—
хотъ самого себя
выноси со двора
на кладбище,
гдѣ скоро не будетъ мѣста!
Господи,
какая святая невѣста
будетъ заступницей нашей?
Кто дѣтишекъ
подкормить кашей,
услышитъ стоны
фабричныхъ гудковъ
и вздохи дымящихся трубъ?
Скоро, скоро
грандіознѣйшій трупъ
черноземомъ поляжетъ
у ногъ трудовыхъ
на поляхъ, весеннихъ
и яровыхъ!

Б. Корнлевъ.

Тea.

Озеро слезъ Бѣлой Принцессы.

Маленькая легенда о скорби.

Тихо шумѣлъ темный прудъ.
По небу неслись сѣрыя, хмуря тучи.
Печальная стояла Бѣлая Принцесса у пруда,
одинокая, въ тихомъ паркѣ. Смотрѣла она на спѣ-
шившія, сѣрыя тучи, на падающіе листья, смотрѣла
безъ воли, безъ мысли, желаній, надеждъ... Одино-
кая Бѣлая Принцесса!

Тосклива и однообразна жизнь въ большомъ
паркѣ, въ хмурой, осенней мглѣ. И тоскующая стоя-
ла она, хмурая, какъ осеннія тучи, грустная, траур-
ная, какъ деревья большого парка.

Поникнувъ головой, она сѣла на сѣрую скамью
и тяжелыя, холодныя капли слезъ застыли на ея
щекахъ.

Темнота тихо, какъ любовникъ, кралась между
деревьями по пустымъ аллеямъ, заполняя большой
старый паркъ. Вечерѣло и безмолвіе разлуки запол-
няло ея тоскующую душу. Закинувъ руки за голову,
открывъ вечерней свѣжести бѣлую грудь, смотрѣла
она въ пространство, гдѣ одна за другою зажигались
мерцающія звѣзды, нѣмые свидѣтели тайнъ бѣлыхъ
ночей...

Тихо возобновался прудъ, какъ грудь Бѣлой
Принцессы. Шелестѣли деревья, объясняясь другъ
другу въ любви. Прошуршалъ вѣтерокъ, на лету цѣ-
лудя бѣлыя цвѣточки. А за нимъ потянулись грустные,
нѣжные звуки. Они осторожно пробирались по тем-
нымъ тропинкамъ заросшаго парка, незамѣтно запол-
няя потаенные уголки тоскующей души Бѣлой Прин-
цессы. Какъ плачъ погребальнаго колокола плыли
печальные звуки. Что-то давно забытое дилекимъ
эхомъ откликнулось въ ея душѣ. Она очнулась и
бѣлая, какъ видѣніе, пошла туда, откуда тянулись
печальные звуки.

У входа въ паркъ стоялъ красивый юноша — нищій.
Любовно лаская свирель, онъ вдыхалъ въ нее свою

тусклую никому ненужную жизнь и отзвѣчивая сви-
рель искренно плакала. Плакали ели, опустивъ къ
землѣ вѣтви, плакали и цвѣты.

— Ваши чудныя, печальныя пѣсни будятъ въ
моей душѣ давно погибшее, утихнувшее... Милый,
не надо ихъ... не надо... слишкомъ больно отъ
этихъ звуковъ... не надо...

И взволнованная отъ неожиданно нахлынув-
шихъ ощущений, она бросила ему свои бѣлыя, осен-
нія розы.

А юноша, пьяный отъ дивныхъ звуковъ свире-
ли, бросился на колѣни, собирая бѣлыя розы и цѣ-
лудя мраморныя руки Принцессы.

А потомъ медленно ушелъ бѣдный нищій съ
потухшею душою, съ ненужною, самому себѣ недоѣв-
шею жизнью.

Жалобно заскрипѣла закрывающаяся калитка.
Зашелестѣли листья, жалѣя плачущую свирель.

Старья, уснувшія грезы проснулись въ душѣ.
Бѣлой Принцессы. Какъ утренняя роса, засверкали
на рѣсницахъ серебряныя слезы и упали на осиротѣ-
лыя лепестки бѣлыхъ розъ.

И вдругъ, въ темнотѣ засверкало что-то, бле-
снуло. И слезы Бѣлой Принцессы превратились въ озеро.

Солнце встало, весело улыбаясь. Встряхнувъ иг-
рающія росинки съ заспавшихся цвѣтовъ, оно за-
играло лучами на зеркальной глади озера. Деревья
весело шушукались, а бѣлыя розы, только что про-
снувшись, кланялись Бѣлой Принцессѣ, умываясь въ
росѣ. Шалунъ вѣтерокъ устремился въ беспредѣль-
ность полей, запутываясь въ листьяхъ деревьевъ,
чтобы сообщить міру о слезахъ Бѣлой Принцессы,
чудесно превратившихся въ озеро

А она тоскующая смотрѣла на озеро слезъ и ея
неудовлетворенная душа стремилась куда-то, къ кому-то.

Тea.

Гамба

П Р И Б О Й.

Дивныхъ звоновъ полна
 Обнимаетъ волна
 Потемнѣвшій гранитный утесъ,
 Что какъ стражъ-великанъ
 Злой тоской обуянъ
 Надъ пучиной вершину вознесъ.

И лепечуть слезянки шалуни волны
 О миражахъ далекой страны,
 О зеркальныхъ заливахъ, нѣмыхъ берегахъ,
 Гдѣ движенья легки и вольны.

И зоветъ великана ласкаясь волна:
 — „Въ царство грезъ мы съ тобой улетимъ.
 Тамъ немеркнувшій свѣтъ, тамъ царить тишина,
 Тамъ печаль улетаетъ, какъ дымъ“.

И, цѣлуя красавца забудетъ волна
 Про печальный поникшій утесъ.
 Зарокочетъ любовно и страсти полна,
 Улетитъ въ мѣръ ласкающихъ грезъ...

Но суровый утесъ
 Мощной грудью приросъ
 Къ грудамъ мертвыхъ, незбылемыхъ скаль...
 Пролетали года
 Но утесъ никогда
 О сосѣдствѣ иномъ не мечталъ.

Тихоструйной волны старику не понять...
 Негодуя отпрянетъ волна,
 Съ буйнымъ вѣтромъ уйдетъ, чтобъ ему рассказать
 Свою чудную сказку она...

И умчить ее вѣтеръ свободный назадъ,
 Въ даль, гдѣ море, играя, шумитъ,
 Гдѣ разгульный просторъ, гдѣ румяный закатъ
 Раскаленнымъ металломъ блеститъ...

Гамба.

Г. Новый.

Аллея Вечернихъ Мечтаній.

Страничка.

Люсь.

Ища забытія отъ тоски, окруженный мнимыми
 друзьями, осушалъ я бокалы пѣнящагося вина.

А музыка играла „Голосъ страданья“.

Я забылся, увлекся... И въ минуту восторга я
 пилъ за Березку, что одиноко, тоскуя, стояла на гор-
 ныхъ высотахъ Дарьяла.

А ты грустно стояла около меня.

—:—

Луна стыдливо улыбалась.

Мы молчали. Только Ріонъ журчалъ навѣвая
 грусть и желаніе.

Ты забылась, увлеклась... И въ минуту востор-
 га, смотря на спящую, даль запѣла:

Чудо, чудо, чѣ-удо, чудо чудеса,
 Для меня раздолье поля да лѣса!

Мы очнулись отъ лучей умывающагося солнца.

—:—

Вечерняя толпа Руставельскаго проспекта весе-
 ло гудѣла.

Столица отдавалась безпечности. А мы счастли-
 вые, затерянные въ чуждой, но родной толпѣ, спѣ-
 шили ко мнѣ на безумный карнаваль любви.

Разъ ты даже разсердилась на меня...

Безуміе Тифлиса продолжалось семь дней и
 семь ночей...

—:—

Помнишь „испытаніе“ въ Александровскомъ
 саду?

Какъ хороша ты была въ минуту огорченія?
 А слезы?

Не тѣ, на пляжѣ, въ послѣдній часъ растанія...

Александровскій садъ!

Каждое твое дерево свидѣтель счастья былого...

Шесть мѣсяцевъ счастье продолжалось...

Шесть мѣсяцевъ!..

—:—

„Что прошло, того не будетъ.“

„Тотъ умретъ, того забудутъ“

„Не вернется никогда:

Счастье дней давно прошедшихъ.“

—:—

— А я жду.

— Зачѣмъ?

— Не знаю.

Ждать пріятно...

— Она спитъ!

— Я отвѣта ожидаю...

— Отъ нея?

— Да... можетъ быть...

Г. Новый.

„ბ ა რ რ ი კ ა ლ ი“

ნამუში გაკრეტიანებასა.

ქართველებს ბევრი ცუდი ჩვეულება აქვს და მათ შორის ერთი უკუდესთაგანია გადამლაშება. ძნელათ შეხვდებით ისეთ რამეს, რაც ქართველს დაეწყოს და არ გადამლაშებინოს.

მაგრამ ცისფერ ყანწელებს რომ მოუვიდათ ეს გადამლაშებაზე მეტია. ეს გადაგვარებაა, უკანასკნელი აგონიაა, თუ ს. ფედერალისტები უნდა გაემგზავრონ ბაზელის სანატორიისაკენ „ცისფერი ყანწელები“ წინ უნდა მიუძღოდნენ მათ. ამ აზრის საუკეთესო დამამტკიცებელია მათი უკანასკნელი ორგანო „ბარრიკადი“.

მაგრამ დავიწყოთ თავიდან, ყოველ ადამიანს, ჯგუფს თუ კლასს ცხოვრებაში თავისი იტორიული მისია აქვს დაკისრებული. ნეტავი მას ვინც შეიგნებს თავის მისიას და მოვალეობის შესრულების შემდეგ ისეთივე კეთილშობილურათ ჩამოშორდება ასპარეზს როგორც გაოვიდა თავის არსებობის რაობის გადაშასალოთ. მაგრამ უბადრუკნი, რომელნიც არ კმაყოფილდებიან ცხოვრების უღმობებელ გადაწყვეტილების ნაკისრით და გიჟურათ მიისწრაფვან შეუძლებელის შესაძლებლათ, თავის წინდა მოწოდებას გადაცილებულნი გაკრეტიანდებიან და იწყებენ ბაზელის სანატორიისაკენ გზის ძებნას.

გეოგრაფიულმა ტრადიციამ (გრიგოლ რობაქიძის თქმა), ისტორიის აუცილებლობამ ისეთ მდგომარეობაში ჩააყენა საქართველო, რომ მესამოციანთა სამოქალაქო მოტივი იყო ერთად ერთი სწორი გზის ქართული ლიტერატურა ხელოვნებისა ქართველთა ეროვნული სახის შესარჩენათ, როგორც რუსეთში ოქტომბრის ამბოხების შემდეგ, რესპუბლიკის ეხლანდელ მესაქეთა გზა იყო ერთად ერთი ერის ფიზიკურ არსებობის შესანარჩუნებლათ. და ის ვინც ილიასა და აკაკის სახელს ვა-

რამ გაგელსავით უწმინდურათ იხსენიებს, იგი გაკრეტიანებულია, როგორც ქართველი კომუნისტები და ვეშაპელისტები, რადგან წარსულთა დროთა განცდას სინჯავენ ხელოვნების თანამედროვე პრიზმით.

სამოქალაქო მოტივმა ლიტერატურაში შეასრულა თავისი წმინდა მისია. აზღვაგებულმა დემოკრატებმა მასპო ბქენი მონობისანი. ძირიანი გადატეხა მოხთა ცხოვრებაში და ლიტერატურამაც განიცადა გადატეხის შეუზოგრობა. და ეს მოხთა შეიძლება უფრო აღრე, ვიდრე თვით გადატეხა. საჭირო იყო სიტყვა გაბედული, ახალი ფორმა. ახალ შინაარსი თვით ცხოვრებამ გაშალა. ეს დიადი ისტორიული მისია ბედმა „ცისფერ ყანწებს“ არგუნა. მათ გაბედულათ გადაისროლეს ცეცხლოვანი სიტყვა მოლექსეთა მოდუნებულ მასაში. მათ ჩინებულათ შეასრულეს თავის მისია. დაიბადა ახალი სიტყვა, ახალი ფორმა. გალაკტიონ ტაბიძემ მათ მეგობრობით ნახა თავისი თავი, თუმცა არ გაკრეტიანდებოდა.

ამით დასრულდა ცისფერ ყანწელთა მისია. ისინი მოკვდნენ. როგორც ძველი მწერლებიდან (მაგ. ია ეკალაძიდან, მიუხედავთ მისი საკმაო სიახალგაზღვისა) ქართული ლიტერატურა ახალს არაფერს არ ელის ისე ცისფერი ყანწელები ჩვენ ახალს ვერ მოგვცემენ. მათ შეუძლიათ მხოლოთ გადრეწვა უკვე გადაშლილი ნამუშევარისა. შეიძლება ძნელი ასატანი იყოს ოცდამეცხრე წელზე სიკვდილი, მაგრამ რას იზამ: ასეთია ცხოვრების უღმობელი კანონი. ყოველ შემთხვევაში ოცდამეცხრე წელზე სიკვდილი სჯობს გადარევას.

მაგრამ ცისფერ ყანწელებმა გადაამლაშეს და ისე ძღაერ, რომ გაკრეტიანების გზაზე დაადგნენ. ისინი არ დაკმაყოფილდნენ ისტორიისგან მინიჭებულ როლით. მოინდომეს კი-

დეგ ახალის შექმნა. აქედან იწყება ქართული ხელოვნების ტანჯვა, ჯვარცმა და ცისფერყანწელების დამარცხება. ყოველი მათი ცდა ახალის შექმნისა, თავის როლის გადაღბ ჯება მათ დამარცხებას აღრმავებდა და გადაგვარების გზაზე აყენებდა მათ. ამის საუცხოვო მაგალითია ცისფერ ყანწელთა გაზეთი „ბარრიკადი“.

საშინელი დაწვრილმანება და საკუთარი თავის გაშარება. მარტო ის რათ ღირს, რომ გაზეთს აწერია:

პოეზია, ესტეტიკა, პოლიტიკა.

ვინ არ იცის რა პოლიტიკოსებია ტიცვიან ტაბიძე, გრიგოლ რობაქიძე, პალო იაშვილი, ან ნიკ. მიწიშვილი. აქ დამახასიათებელია სულ სხვა; პოეზიის და პოლიტიკის შეერთება, ის რაც ყველაზე მახვილი არაღი იყო ცისფერყანწელთა ხელში ძველი შკოლის წინააღმდეგ, რის წინააღმდეგ იბრძოდნენ, რაისთვისაც დამკუჟმებელ კრების არჩევნებში ცალკე სიით გამოვიდნენ, თუმცა ყოველი მათგანი რომელიმე პოლიტიკურ პარტიის წევრი იყო.

ი. გრიშაშვილი, რომლის მუდმივი მეზობტე იყო ცისფერყანწელთა მამამთავარი გრ. რობაქიძე (იხ. გრ. რობაქიძის წინააქმა „ლეილაში“), ავლაბრის კინტოების, ყალბი ფულის მჭრელების და ჯიბგირების ტოლათ გახადეს. პსევდონომის ხმარებაც არ აღირსეს და ნამდვილ გვართ ასახელებენ. ისე დაწვრილმანდნენ, რომ ძველი კინტოურ კილოზე ნაწერებიც წამოაყვედრეს. ალბათ გრ. რობაქიძეს დაავიწყდა გაბედული თქმა, რომელიც ქუთაისში „ცისფერ ყანწების“ დასაცავ ლექციაში გადმოისროლა: „ყაჩაღიც რომ იყოს არ დავეძებ თუ კი მგოსანიია“.

და ყველა ეს იმიტომ, რომ ი. გრიშაშვილი ჩამოშორდა მათ წრეს.

შემდეგ.
შეადარეთ „ცისფერ ყანწების“ პირველი მანიფესტი და „ბარრიკადის“ მანიფესტი. მე მგონია ეს უკანასკნელი სიტყვა „მანიფესტის“ შეურაცხყოფა და ყველაზე მეტათამას სიტყვის „ქუჩუმნი“ ცისფერ ყანწელები უნდა გრძნობდნენ.

მე არ შევხვები „ქართულ პრესას“, რომელსაც სერიოზულ წერილის პრეტენზიები აქვს და რომელიც მხოლოდ ვარამ გაგელის პრესის უცოდინარობას ამტკიცებს. მე მინდა ორიოდ სიტყვა ვსთქვა გრაგოლ რობაქიძის მესახებ.

ერთხელ ქუთაისის თეატრში გრ. რობაქიძემ საზოგადოების თანადაწრებით ერთ ყმაწვილზე დაცინვით სთქვა: „ალბათ სოციალისტი იქნებაო. ჯენტლმენი მაგას არ იკადრებსო“. იგივე რობაქიძე ვეროპის სოციალისტურ დელეგაციას ეუბნება: „უმეტესი ჩვენგანი სოციალიზმს უცქერის ისე, როგორც ანატოლ ფრანსი. ხოლო ყველას გვესმის სპილენძის საყვირები ემილ ვერნარენის, სადაც იჭერიან მძიმე რიტმები, დიდრონ მასათა მიერ აგორებული“ თუმცა საკვირველი არ არის: ამბობენ გრ. რობაქიძეს ძლიერ უყვარს ლანაზი პოზა, რაგინდ

უჩვეულო და პრინციპიალურათ მიუღებელი იყოს იგი მისთვის.

ჩაუყვებ ქვევით.
„მაშინ, როცა რუსეთში ცწერებოდა პეტრე ჩადაევის [„ფილოსოფიური წერილები“, რომლის ანალიზი რუსეთის პრობლემის დღესაც აუხსნელია, საქართველოში იმ დროს ჟურნალებში მოკაბისეის წიგნები იმეკდებოდა“ (ქრ. პრესა).

დღეს, მეოცე საუკუნეში ხალხი, რომელსაც თავი უმაღლეს კულტურის მატარებლათ მოაქვს, რომელიც ირცხვენს მესამოცე წლების ლიტერატურას ქრონიკაში (იხ. „ბარრიკადი № 1) პირველ ადგილზე სწერს:

„ვალ გაფრინდაშვილს, ნ. ლორთქიფანიძეს, სანდრო ცირეკიძეს, კოლ. ნადირაძეს. მასალები დაგვიანდა. დავიწყეთ „ყანწების“ აწყობა. თხზუბათს ქუთაისში ჩამოვალთ“.

ამას მარტო რძლის ორსულობის მოკითხვის ამბავი აკლია.

ან და:
„ბარრიკადი“ აპირებს ქართული თეატრის და სეზონის შესახებ წერილის დაწერას. ეს უნდა ახსოვდეს ახალ თეატრის დირექციას“.

რა შეიძლება ამას დავარქვათ

გარდა მასხარობისა, ლაზღანდარობისა.

განა ეს ქართული პრესის შეურაცყოფა, დაცინვა არაა? რაშია საქმე?

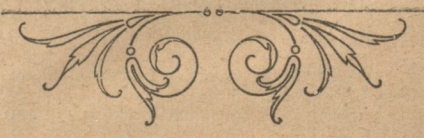
წაიკითხეთ პ. იაშვილის „პოემა ჩემი რამოდენიმეთ გადარებისა“ და მიხვდებით,

„დაინგრა ტვიჩი... დავებეტები“.
ან და

„როდესაც იყო სუსტი პატარა მკითხავმა უთხრა: „იყავ გმირია“
„ოცდა რვა წელი მაა პატარა,
„და ოცდა ცხრაზე გადიარია.
„იყოს უკვდავი მისი სამარე
„და იქ შევესოს ამ ქვეყნის ნაკლი...“

„იქ ყავდეს ცოლათ მეფე თამარი
„და მაყრად ყავდეს მეფე ირაკლი.

ეს მარტო პ. იაშვილის კი არა ყველა ცისფერ ყანწელების ეპიტაფიაა, ისე როგორც „ბარრიკადი“ მათი გაკრეტიტების ნიმუშია. და გზა ბაზელის სანატორიისაკენ თუ ვისმეს ესაჭიროება ყველაზე უწინ „ბარრიკადელებს“ თუმცა, რამდენათაც ჩვენ ვიცით, იქ გაყვებს არ არჩენენ, ხოლო ყვითელი სახლი ქუთაისშიც არის.

ზანო ბარველი.

გიორგი სააკაძე

(სიუჟეტი აღებულია)

შარქი 1 სურათად.

მოკმეფენი: რედაქტორი, დრამატურგი.

სცენა: რედაქტორის; ვახანუკი.

რედაქტორი. — (ზის მკვიდსთან, ის-მის გაგუნა) შემოდი.

დრამატურგი. — (შემოდის) უკვე შე-მოკვდი. თქვენა ხართ რედაქტორი? ძალიან სასიამოვნოა. დაბრძანდით.

რედაქტორი. — მე უკვე ვჩივარ.

დრამატურგი. — მაშ მე დავეჯდები. (ჯდება) უნდა მოგახსენოთ, რომ მე განლაგართ დრამატურგი.

რედაქტორი. — ძალიან სასიამოვნოა. რით შემიძლია გემსახუროთ?

დრამატურგი. — ეს არის ცხლა ჩემს ბიძაშვილთან ვიყავი. ნამდვილი პი-ხოპატია. ვეკითხები: „გიორგი სააკაძეზე პიესას არა სწერ მეთქი?“

„არა, არა ვწერო“. როგორ მოგწონთ, ჰა?

რედაქტორი. — სწორეთ კრეტიანი ყოფილა.

დრამატურგი. — სულელი და ჩერ-ჩეტია.

რედაქტორი. — ნამდვილათ გამო-ტვინებულია.

დრამატურგი. — დიად! ჰო, და მე დავწერე პიესა. სახელათ ჰქვია „შესანიშნავი სარდალი“. თქვენ იცით, რომ გიორგი სააკაძე ჩინებუ-ლი სარდალი იყო.

რედაქტორი. — (დაცინივით) ნუ თუ? რას ლაპარაკობთ!

დრამატურგი. — ღმერთს გეფიცე-ბით, მაგის შესახებ სადაც რაღაც წავიკითხე. ამბობენ, რომ რამდენიმე ხანს მეფობდა კიდევცაო. არა, წარმოიდგინეთ, უბრალო მოურავი და გაყვლა! აბა აიღეთ ცხლანდე-ლი ჩვენი ქალაქის მოურავები — ფიქრიც კი სირცხვილია მაახუ. როგორც იტყვიან არც ძმარი და არც წყალიო. ჰო, ერთი ანეგდოტი გავიგონე სააკაძის შესახებ. ერთი და ქართლის დედოფლად გაუხდია, დე-და ქსნის საერისთავოს მმართველად დაუნიშნავს და თითონ კი სრულიად

საქართველოს მეფედ გამხდარა. სა-საცილო არ არის?!

რედაქტორი. — (სცელის ისტორიულ ბანას თქმას) კარგი პიესა დასწერეთ?

დრამატურგი. — პიესა, როგორც ყველა პიესაა. ხომ გაგიგონიათ მა-წონს კოვხითა სქამენო.

რედაქტორი. — ჰმ! ეგ ძალიან კარ-გი ჩვეულებია. რა წყაროებით ხელ-მძღვანელობდით?

დრამატურგი. — როგორა?

რედაქტორი. — მე ვამბობ, როდეს-საც პიესასა სწერდით ხომ წყაროე-ბით საჩუგებლობდით?

დრამატურგი. — რასაკვირველია! მთე-ლი ზაფხული ბორჯომში გავატარე.

რედაქტორი. — მაშასადამე არ გი-სარგებლიათ?

დრამატურგი. — სწორეთ რომ ესარ-გებლობდი.

რედაქტორი. — (კაბუჯავით) მერე განა. . . იქ შეიძლება . . . მონახო . . .

დრამატურგი. — თქვენ გეტყობათ თავის დღეში არ ყოფილხართ ბორ-ჯომში. იქ არის მთავე წყალი ორ გვარი: თბილი და ცივი. არის აგ-რეთვე რკინის წყალიც.

რედაქტორი. — აა, ცხლა მიგვდი, გმადლობთ! არ შეგიძლიათ ისე. მოკლეთ მიამბოთ თქვენი პიესის შინაარსი.

დრამატურგი. — სიამოვნებით! (დი-დი აზრუქმენტაციით) თქვენ ხომ იცით, რომ გიორგი სააკაძე სტამბოლში იყო.

რედაქტორი. — ჰო, რაღაც ვაგ გვა-რი ჰუნდოვანი ხმები დადიოდა, მაგ-რამ არავინ მინიშნელობდა არ მიმიცია.

დრამატურგი. — ტყვილათ გინებები-ათ. ეს ფაქტია. სააკაძე იყო იქ. მე გავიგე აგრეთვე, რომ იმ დროს ოსმალეთის პრეველი ვეზირის სა-სახლე დაუწვავთ.

რედაქტორი. — (ცოტა დაცინივით) მე-ტად საწყენია. დაზღვეული თუ იყო?

დრამატურგი. — საქმეც ევ არის, რომ არა!

რედაქტორი. — (თავისთვის) ეს რა ვირია თქვენი ჭირიმეთ!

დრამატურგი. — რა ბრძანეთ?

რედაქტორი. — არაფერი. მოუთმენ-ლად ველი მეთქი შემდეგს.

დრამატურგი. — ჰო და წარმოიდ-ვინეთ — სააკაძე იღვა თურმე თავის მხლებლებით პატარა გორაკზე და მსცქერდა როგორ იწოდა უზარმაზარი სასხლე. იმ დროს იმას იქა ზღეზია პატარა კახი, გი-ორგი გვახავა, ზაქარია მხარგრძე-ლი, დიდი მოურავი, მიხაკო წერე-თელი . . .

რედაქტორი. — მოითმინეთ, მოით-მინეთ, რომელი მიხაკო წერეთელი?

დრამატურგი. — როგორ თუ რო-მელი? ცნობილი მიხაკო წერეთე-ლი, baton-ი, რომელიც წინათ გერმანიაში გაიქცა და საქართველოს-თვის მეფეთ ვილა გერმანელ პრინცს აშადებდა.

რედაქტორი. — აა, მესმის. მხოლოდ ეგ წინად კი არა, შემდეგ იყო. თუმცა ეგ არაფერია. მე მხოლოდ ის მინდა გითხრათ, რომ მხლებელ-თა შორის ერთი საკვირველი პირი დაასახლეთ. — დიდი მოურავი.

დრამატურგი. — სწორედ. მერე რა არის მანდ გასაკვირველი?

რედაქტორი. — დიდი მოურავი, ხომ იგივე სააკაძეა?

დრამატურგი. — ეჰ, ერთი თქვენ-ცა! რეებს არ მოიგონებთ . . . იყო სარდალი სააკაძე, და იყო დიდი მოურავი.

რედაქტორი. — ჰო, მაგრამ გეფიცე-ბით, რომ სააკაძე და დიდი მოურა-ვი ერთი და იგივე პირია.

დრამატურგი. — დასწყევლოს ღმერ-თმა რა ყოფილა. მე კი მიკვირდა, რა არის რომ ყოველთვის ერთად არიან მეთქი. სადაც სააკაძეა, იქვე დიდი მოურავიც. მართალი გითხ-რათ, მე იმისი ექიმი მეგონა. ევ კი ძალიანა მწყინს.

რედაქტორი. — რა არის მანდ საწ-ყენი?

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

დრამატურგი — როგორ არ არის! მე მოურავს სულ სხვა ხასიათი მივეცი. ის ცოტა გაიძვერა და სააკაძე კი პირდაპირია, გმირი. ისინი ხშირად დაობენ ერთმანეთთან. ერთხელ მოურავი თავიდანაც კი მოიშორა სააკაძემ. მე იქ სიყვარულის ქსელიც კი მაქვს გაბმული. ორივეს სულთანის ულამაზესი მხევალი შეუყვარდათ — მხეველათ მყავს გამოყვანილი ციციანოვა. სასახლის დაწვის დროს უნდოდა სტამბოლიდან გაქცეულიყო, მაგრამ ბენზინის შემოკლებების გამო დაიჭირეს.

რედაქტორი. — (დხწეული) რომელი ბენზინი? რისთვის?..

დრამატურგი. — (ძალიან მშვიდათ) ბენზინი, ავტომობილებისთვის რომ ხმარობენ. წარმოიდგინეთ შუა გზაში იღვევა ბენზინი, ფუტკლება კორბილიატორი და...

რედაქტორი. — კი მაგრამ მაშინ ავტომობილები არ იყო.

დრამატურგი. — (სწრაფად დახწეული) რას ამბობთ!? არ იყო? ეგ კი ვერაფერი ამბავია! მაშ რა იყო?

რედაქტორი. — ცხენები.

დრამატურგი. — ღმერთო ჩემო, მე მთელი მეოთხე სურათის ეფექტი ავტომობილზე მაქვს აშენებული. მანქანა დაეტაკება ხეს და შეჩერდება. ამ დროს სააკაძის უძლეველი სახალხო გვარდია გამოცხადდება ტყიდგან და იჭერენ ციციანოვას, მაგრამ თითქოს მიწიდან ამოძვრაო, გაჩნდება ტელეფონისტი. გოგუაძე ლალიძის პარტიზანული რაზმით, რომლებიც...

რედაქტორი. — მოითმინეთ, რეგებს ბოდავთ, რომელი ტელეფონისტი?

დრამატურგი. — აი ის, რომელიც ტელეფონზე მუშაობს. წარმოიდგინეთ, იმ ძველ დროს თურმე ტელეფონისტების ხსენებაც კი არ იყო.

რედაქტორი. — (მასწავლებლის კაფითა) იმ ძველ დროს არც ტელეფონი გახლდათ. სულ 10 წელია რაც მოიგონეს.

დრამატურგი. — (სულ მთავით მოშეხებული) ღმერთო მომკალი, რა საშინელებაა. სუყველაფერი მაგაზე მაქვს აშენებული. ხომ გესმით, ყველა ტელეფონისტები გაიქცენ სადგურ-

რიდან. დარჩა მხოლოდ ჩემი გმირი. შიყურებს სააკაძეს, როდესაც ის ტელეფონით განკარგულებას აძლევს დიდ მოურავს, გრიგოლ ლალიძეს, კოტე ფოცხვერაშვილს და სხვა გენერლებს. ყველა ამას ატყობინებს საქართველოს მხედრობის გენერალურ შტაბს, მტერს წაართმევს პუღემატოს და ერთი პარავოზით მიჰქრის თბილისისაკენ.

რედაქტორი. — (შეწუხებული ხმით) პუღემატოები არ იყო, პარავოზები არ იყო, ან საიდან მოიგონეთ რომ გრიგოლ ლალიძე და კოტე ფოცხვერაშვილი ოსმალეთში იყვნენ გენერლები.

დრამატურგი. — მაშ ვინ იყვნენ?

რედაქტორი. — ვინ იყვნენ კი არა, არიან ქართული შუსიკისა და სამხედრო ხელოვნების ამყავებელნი, განა სიმღერა — ლექსი მაინც არ გაგიგონიათ: (სიმღერით)

„ერთი, ორი, სამი, ოთხი, მოხალისენი,
„წინ გრიგოლი მოდიოდა, ჯკან ისენი!
„ერთი, ორი, გრიგოლ, კოტე, მოხალისენი,
„ჯერ გრიგოლი გაიშავა, მერე ისენი!“

დრამატურგი. — სასწაულია, სწორედ სასწაულია! (მეტად შეწუხებული) მაშ როგორც ეტყობა სააკაძეს არც ქართველი გენერლები მიუღია სადარბაზოთ.

რედაქტორი (გარკვევით. ცოტა გულისხმობს) არ მიუღია.

დრამატურგი. — ჩემს პიესაში კი იღებს. მის წინ გაქმულნი არიან ქართველი გენერლები: ჩიმიშვიანი, გვედევანიშვილი, ხატისოვი, ხანხოსიკი. გადაათვალიერებს და ისტორიულ ფრაზას წარმოსთქვამს: „ამისთანა ბიჭებით ერთ დღეში ავიღებ თბილისს ქალაქსო“. ერთ სცენაში სააკაძეს კარავში მასზე დახატული კარიკატურა მიუტანეს, „ემშაკის მათრახში“ დაბეჭდილი. (უამედლოთ) „ემშაკის მათრახი კი იყო?

რედაქტორი. — როგორ გითხრათ. ცხრაას რვიდან, ცხრაას ხუთმეტამდე იყო, მაგრამ მერმე რუსეთის მთავრობის ცენზურამ დაჰკეტა და

მხოლოდ ეხლა განახლდა მისი გამოცემა, საქართველოს დამოუკიდებლობის გამოცხადების შემდეგ.

დრამატურგი. — ღმერთო მომკალი, ღმერთო მომკალი! უბედურება უბედურებაზეო, სწორედ ეს არის. საშინელებაა! ნუ თუ ამ მცირე შეცდომების გამო უნდა დაიღუპოს ასეთი მშვენიერი პიესა? მერე რა საუცხოვო სურათებია შიგა. მაგალითად ბოსფორის ცეცხლის წაქიდება, სტამბოლიდან სააკაძის გაქცევა.

რედაქტორი. — (თანდათან მოთმინებას ეკარგება) როდის იყო რომ ბოსფორის სრუტეს ცეცხლი ეკიდებოდა.

დრამატურგი. — როგორ არა! ოთხივ კუთხიდან მოეკიდა ცეცხლი! თქვენ ვერ წარმოიდგენთ რა საგანგებო ეფექტური სურათია. დიდებული სანახაობაა.

რედაქტორი — (მოთმინებიდან გამოდის) დიდად, მაგრამ ბოსფორის სრუტე შავი ზღვის გაგრძელებაა და საიდან შეიძლება რომ ზღვას ცეცხლი წაჰკიდებოდა. რას მიჰქარავთ?

დრამატურგი. — როგორ თუ შავი ზღვის გაგრძელებაა?

რედაქტორი. — (მოთმინებიდან სწრაფად გამოსული) სწორედ, შე ხეპრე! მე როგორც გატყობ, სრულიად არა გკოდნია ჩვენი ისტორია, არავითარი წარმოდგენა არა გაქვს ტენიკაზე, არ გავგებია რასაჰქვიანლოლიკა და გეოგრაფიის იმდენი გკოდნია, რაც ვირმა პიტნის იცის. და შენ ბედავ და ისტორიულ პიესას სთუთხნი გიორგი სააკაძეზე, მაშინდელ დროის ალექსანდრე მაკედონელზე?!

დრამატურგი. — ერიჰაა, ალექსანდრე მაკედონელის გამოყვანა კი სრულიად დამავეწყდა.

რედაქტორი. — ბრძანდებოდა საამუდნეს ხელს წამოაქვებს) ამ წუთს გაეთრიე, თორემ მე შენ სიცოცხლეს დაგავიწყებ, შე კრეაინო. (დრამატურგი გაზრბას).

ფ ა რ დ ა.
პანო ბარველი.

რედაქციისაგან. 36. 5. გულის ნაფლეთი. **განაარი** ნინას და ლიზას. **Б. КОРНѢВЪ** Вѣтеръ. **ТЕА** Озеро слезъ **Бѣлой** Принцессы. **ГАМБА** Прибой. **Г. НОВЫЙ** Аллея Вечернихъ Мечтаній. **М. ПРИОРОВЪ** Гдѣ вы теперь? **Б. КОРНѢВЪ** Зеленый Мысъ. **В. ЗДАНЕВИЧЪ** Газелла новобрачной. **Л. МИРЯНИНЪ** Гимнъ Гетеръ. **Н. НЕЛИДСКАЯ** Тоска. **ГАНААРЪ** Въ Альбомѣ. **სვანტარიკაჲ** პ. იაშვილივით; ვნების ბრტყალეზში; ი. გრიშაშვილივით. „**გარკიპლი**“ ნიმუში ვაკრეტივებისა. **3. ბარველი ზიორგი სანააჲ**.

ОБЛОЖКА свободного художника **ЭДГАРА КАРЕНЬ**.

ახლო მომავალში გამოვა „**ქლავი არლეკინის**“ მეორე ნომერი.

Въ самомъ непродолжительномъ времени выйдетъ второй номеръ „**КРИВОГО АРЛЕКИНА**“
Материалъ и объявленія принимаются.

Торгово-Комиссионная Контора Т-ый Домъ „Гермесъ“

Лорисъ-Меликовская, 6.

Получежы и поступили въ продажу — Оптомъ и въ розницу.

1. Мыло завода „Араратъ“ послѣдняго выпуска. Цѣна въ розницу 100 р. фунтъ.	9. Чай Высоцкаго.
2. Обувь англійская, мужская и дѣтская.	10. Шоколадъ.
3. Галоши мужскія (обыкновенныя).	11. Медъ Сухумскій (центробѣжный).
4. Галоши для азіатскихъ ботинокъ.	12. Стекла для лампъ.
5. Какао „Таблеръ“.	13. Машинки для лампъ.
6. Кокосовое масло „Альпа“.	14. Спички.
7. Сахаръ (песокъ и кусковой).	15. Свѣчи стеариновыя.
8. Сардины.	16. Шляпы мужскія и разн. др. товары.

Т-ый Домъ „**ГЕРМЕСЪ**“.

გასინჯათ ღა ღარჯუხლით!!!

საუკეთესო გემონი და არომატის ხაზირტისი

„ბახჩი-სარაი“

თამაქო სქარხნის „**ვასტოკი**“ -ს განსაკუთრებულათ დამზადებული სამსუნის თუთუნისაგან.

Пробуйте и убѣдитесь!!!

Самыя лучшія по вкусу и аромату папиросы

„**БАХЧИ-САРАИ**“

Таб. фаб. „**ВОСТОКЪ**“. Спеціальная сортировка Самсунскаго табака.

რედაქტორი გრ. სლუჩაინი.

Редакторъ Гр. СЛУЧАЙНЫЙ.

მისამართი: ბათუმი, მიხეილის და ოგლობუჩის ქ.
კუთხე. სასტუმრო „არქენია“ ოთ. № 3.

Адресъ: Батумъ, уголь Михайловской и Ог-
лобжинской ул. гост. „Арменія“ кв. 3.

Торгово-комиссионная контора
№ 30 „ЛЮКС“
ПРОСП. ИНТЕРНАЦИОНАЛА, 6.
Прот. магаз. «Зингеръ».

Торгово-комиссионныя операції всѣхъ отраслей.
Покупка и Продажа Драгоценностей.
Оцѣнка, опредѣленіе вѣса и качествъ.

КОМИССИОННЫЙ МАГАЗИНЪ
„ДЕШЕВКА“

ПО СЛУЧАЮ ПРОДАЮТСЯ РАЗНЫЯ ВЕЩИ:
мебель, контор. столы, шкафы, гардеробы и др.

Принимаются на комиссію на наилучшихъ условіяхъ
ВСЕВОЗМОЖНЫЯ ВЕЩИ.
Дондуко-Корсаковская, д. № 30.

Требуйте во всѣхъ магазинахъ, кіоскахъ, рестора- **Вновь выпущенныя** превосходнаго
нахъ, кафе и у разносчиковъ. вкуса и аромата

папиросы

„ГЛОРИЯ“

Французскаго Акціонерн. Общества
**Средиземный Коммерческій
Банкъ**

Владѣлецъ табачной фабрики подѣ фирмой М. Л. Биніать-Оглы въ Батумѣ.

Тип. А. А. Махарадзе въ Батумѣ.